

FOAIE PAROHIALĂ

2 - 8 august 2026

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

SFÂNTUL MASLU

marți, 4 august 2026; ora 18.00

Schimbarea la Față a Domnului

joi, 6 august 2026; ora 11.00 Sfânta Liturghie

INVITAȚIE

O, Doamne, nu numai vălul Te ascunde dinaintea mea, ci și un zid de nepătruns.

Cât de greu este aceasta după ce am simțit prezența Ta atât de aproape! Dar sunt pregătit să rămân în această stare atâta timp cât îți place Ție să mă mențin în ea, o Preadulcele meu Isus, deoarece credința îmi spune, că Tu ești încă și întotdeauna lângă mine... Pe Tine Te caut...

De aceea ajută-mă să ajung la Tine prin credința curată... Niciodată nu am simțit o slăbiciune atât de mare, dar credința îmi spune că această goliciune a mea mă apropie mai mult de Tine și socotesc că tocmai datorită propriei mele slăbiciuni mă iubești așa de tare, căci atâtea haruri mi-ai oferit!...

Împarte și altor suflete dulceața și mângăierea Ta, pentru a le atrage la Tine. Iar pentru mine, fă, ca întunecimea care m-a cuprins, să mă apropie mai mult de Tine. Amin.

(După Sfânta Elisabeta a Sfintei Treimi)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Daniela Lucan, Maria Lascău, Viorel Laza, Ioana Ciupleu, Mihaela Moca și Ica Anca**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Încălecând furtunile vieții

Ucenicii au astăzi de înfruntat o nouă încercare. Isus, după ce a înmulțit pâinile și peștii, îi silește pe apostoli să urce în barcă și să pornească pe mare singuri. Îi silește. Este exact semnificația cuvântului folosit de Sfântul Matei, indicând o acțiune făcută cu forța. Mântuitorul îi obligă pe ucenici să pornească pe mare, îi angajează într-o experiență în care ei nu ar dori să intre. Este un prim lucru deosebit de interesant în evanghelia de astăzi, fiindcă ne privește în mod direct. De-a lungul vieții, trăim o mulțime de încercări aparent haotice, experimentăm situații ce ne înspăimântă și pe care am vrea să le evităm. Ne simțim singuri și abandonati. Isus ne obligă să intrăm în lupta vieții pentru a experimenta ajutorul Său, pentru a crește în credință, pentru a avea mai multă încredere în misiunea noastră. Citind Sfânta Scriptură, ne dăm seama că El este întotdeauna la cârma vieții. El cunoaște încercările noastre, este deasupra lor și le stăpânește. Noi, la fel ca ucenicii, trebuie să trecem prin ele având tot timpul în inimă încrederea în atotputernicia lui. Ucenicii se simt singuri, însă Mântuitorul este pe munte și se roagă, așa cum o va face ori de câte ori un moment important se apropie. Le e alături în primul rând în rugăciune, în dialogul său cu Părintele ceresc. Dar le e aproape și fizic. Apostolii îl văd pe Isus pășind pe apele învolburate. Simt că se întâmplă ceva ce depășește capacitatea lor de înțelegere. Petru, în numele lor, vrea să fie parte a acestei noi realități și îi cere acest lucru Mântuitorului. Ar vrea și el să poată încăleca furtunile și valurile acestei lumi. Să rămână deasupra lor. Să le stăpânească.

Cele câteva cuvinte pe care Isus le adresează apostolilor și lui Petru sunt esențiale. În primul rând: “îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți”. Cum am putea fi îndrăzneți în fața furtunii și a valurilor ce amenință să ne înghită cu totul? Doar știind că Dumnezeu, stăpânul mării și al valurilor, ne este aproape și ne ocrotește. Când Isus spune “Eu sunt” rostește de fapt numele lui Dumnezeu revelat lui Moise și se identifică în același timp. Ucenicii înțeleg că cel ce vine pe ape înaintea lor este însuși Dumnezeu. De aceea „nu vă temeți” are sens. Petru pare să priceapă primul cuvintele Mântuitorului și prinde curaj. În acest moment Isus îi spune: “vino!”. Ne spune și nouă de atâtea ori. Ne invită să facem astfel încât orice drum să ne poarte pașii înspre El, ținta tuturor căutărilor noastre. Iar atunci când mergem înspre Domnul, bogați de încrederea în cuvintele Lui, valurile și vânturile nu ne mai cuprind, ci rămân la picioarele noastre. Călcăm pe ele ca pe un drum bătut, la fel ca Isus.

Inima noastră, precum inima Maicii Sfinte trebuie să celebreze încontinuu amintirea lucrurilor mari pe care Dumnezeu le-a făcut și le face în viața noastră. Și atunci, la fel ca Ea, împreună cu Ea, vom călca plini de îndrăzneală nu doar valurile, ci și capul celui ce atâtea furtuni de patimi aduce în lume. Iar de picioarele noastre se vor afunda vreodată în apele învolburate ale acestei vieți, nu vă temeți: precum lui Petru, Cel ce are brațele mai lungi decât căderile noastre, ne va întinde mâna și nouă.